

ת"פ 996/03/11 - מדינת ישראל נגד אברהם סלמה

בית משפט השלום בתל אביב - יפו

ת"פ 996-03-11 מדינת ישראל נ' סלמה ואח'

בפני
בעניין: **כב' השופט שמאי בקר**
מדינת ישראל ע"י עו"ד אלברט זמנסקי,
תביעות ת"א

המאשימה

נגד

אברהם סלמה
ע"י משרד עו"ד שוורץ - נרקיס

הנאשם

גזר דין

הנאשם הורשע, ביום 4.12.13, לאחר ניהול הוכחות, בעיקר העבירות אשר יוחסו לו בכתב האישום, במסגרת ארבעה אישומים שונים המתייחסים כמובן למועדים שונים: בעבירות של הטרדה מינית ותקיפה במקרה הראשון, הטרדה מינית במקרה השני, הטרדה מינית, תקיפה ונסיון לביצוע מעשה מגונה במקרה השלישי, ותקיפה והטרדה מינית, באירוע הרביעי (להלן - הכרעת הדין).

לציון, כי בהכרעת הדין קבעתי שכל ההטרדות המיניות, זולת האחרונה, בוצעו ביחס לעובד, תוך ניצול מרות, עניין שיש בו כמובן כדי להחמיר את נסיבות ביצוע העבירה, כמפורט בסעיף החיקוק הנקוב בכתב האישום.

מעשי הנאשם על פי הכרעת הדין

לא אחזור כאן על כל השתלשלות העניינים (ראו הכרעת הדין המלאה), אולם אזכיר את עיקרי העובדות: המתלוננת, א', היתה בחורה צעירה אשר התקבלה לעבודה, כמלצרית, במסעדת "לה - מר", מסעדת חוף על ים תל אביב, אשר בבעלות הנאשם, ובניהולו.

א' התקבלה לעבודה בחודש יולי 2008, ומאז ועד חודש פברואר 2009, סבלה התקפות והטרדות מיניות מצד הנאשם, כמפורט להלן:

א. זמן קצר לאחר קבלתה לעבודה, שאל אותה הנאשם "מה ההבדל בין סטירה על הטוסיק לבין סטירה לפנים במהלך סקס?", ובטרם הספיקה להגיב, אמר הנאשם "בואי נבדוק את ההבדל" וסטר בפניה. א' צעקה בכאב, והנאשם "הרגיע" אותה, באומרו כי "מתרגלים לזה". בגין מעשים אלו, הורשע הנאשם בהטרדה מינית של עובד, ובתקיפה.

הנאשם עמד בדיבורו בניסיון להרגיל את א' להתנהלותו.

ב. במהלך חודש ספטמבר 2008, התיישב הנאשם ליד א', והציע לה הצעה מגונה כדלקמן: "מה היה קורה אם מישהו היה רוצה לעזור לך לתת כסף כל הזמן...את יודעת שיש לי בניין דירות את יכולה לגור שם". א' שאלה "בתמורה לזה שאנחנו חברים בלבד?", ונענתה על ידי הנאשם: "לא, בתמורה אני אבוא אלייך פעם, פעמיים בשבוע להתנסויות חדשות וכיף". בגין מעשה זה, הורשע הנאשם בהטרדה מינית של עובד הכפוף לו.

ג. בחודש נובמבר 2008, במספר הזדמנויות, תקף הנאשם את א', בכך שתפס אותה בצווארה, משך בשערה, היכה מכות חזקות בישבנה, והכל בניגוד לרצונה. כמו כן, פתח הנאשם את סגר חזייתה של א' (מעבר לבגדיה), וניסה לבצע בה מעשה מגונה בכך שניסה לגעת בחזה, תוך שהוא מוסיף אמירות מגונות. בגין מעשים אלו הורשע הנאשם בהטרדה מינית, תקיפה וניסיון לביצוע מעשה מגונה.

ד. באותו חורף של שנת 2008, תקף הנאשם את א', בכך שמשך לה בשערה, תפס בידיה, היכה בה בישבנה, הפילה על הספה, ואמר לה - "תסתמי זונה את אוהבת את זה".

במהלך משמרת אחרת, עת יצאה א' מן השירותים, תפסה הנאשם, הצמידה לקיר השירותים, סובב אותה באמצעות ברכו, כשפניה מופנים לקיר, והיכה אותה בישבנה תוך אמירה "אוך הפעם זה התלבש כמו שצריך".

לציון, כי במקרה דנא, האחרון בזמן, כבר לא היתה א' מלצרית במסעדה, ועל כן, הרשעתי את הנאשם בתקיפה ובהטרדה מינית, אולם לא ביחס לעובדת הכפופה לו.

הטיעונים לעונש

מיד לאחר הכרעת הדין, ביום 4.12.13, ביקש הנאשם באמצעות סנגורו דאז, עו"ד רשף ז"ל, לדחות את מועד הטיעונים לעונש, וכך היה.

ביום 12.2.14, מועד הטיעונים לעונש, הפתיעו הצדדים את בית המשפט, והודיעו כדלקמן:

"הגענו להסכמה לעונש, לפיה אנו נציע לבית המשפט עונש של 6 חודשים מאסר בפועל שייתכן ויבוצעו

בעבודות שירות, מע"ת קנס 2,000 ₪ ופיצוי בסך 10,000 ₪".

בהתאם להסדר הטיעון המפתיע דנא, נדחה הדיון - מבלי לקבוע מסמרות - ליום 1.5.14, על מנת לקבל את חוות דעת הממונה על עבודות השירות.

ביום 1.5.14, התייצבו עורכי הדין נרקיס ושוורץ מטעם ההגנה, לאחר פטירת עו"ד רשף, ובפני בית המשפט הונחה חוות דעת הממונה, לפיה שומה על בית המשפט לדחות את הדיון, הואיל והנאשם אמור לעבור ניתוח מסוים, שרק לאחריו יוכל הממונה ליתן חוות דעתו ביחס לכשירות הנאשם לבצע עבודות שירות.

באותו דיון הודיעה התביעה, כי שגתה בכך שלא ביררה את עמדתה של א' ביחס להסדר הטיעון המוצע, עובר לכריתתו. התובעת הבהירה כי העניין הודע לא', בדיעבד, והאחרונה הביעה מורת רוח מן ההסדר, הואיל וסברה כי הוא מקל ולא ראוי. התביעה ביקשה אפוא, חרף הדברים הללו, לכבד את ההסדר, בכל זאת.

נוכח ההתעלמות של התביעה, בטעות ובתום לב מן המתלוננת, סברתי כי מן הראוי יהא לנסות ולתקן את מצב העניינים על ידי קבלת תסקיר קורבן עבירה, וכך הוריתי. הטיעון לעונש נדחה, בהתאם, לחודש ספטמבר.

לקראת הטיעון לעונש, אכן הונח תסקיר קורבן עבירה בפני בית המשפט, המלמד על מצבה של א' היום ומני אז האירועים, והצדדים טענו לעונש, תוך שהם עותרים לכבד את הסדר הטיעון, בציינם כי מדובר בעונש הולם וראוי לנסיבות המקרה. יצוין, כי ההגנה הגישה בקשה לבית המשפט, מספר ימים עובר למועד הטיעונים לעונש, במסגרתה עתרה, ביוזמתה, להעלות את גובה הפיצוי המוסכם, ולמעשה להכפילו, לסך של 20,000 ₪.

ראוי להדגיש, כי במילתו האחרונה, אמר הנאשם כך: **"אני רוצה לומר שאני מתנצל על מה שקרה, אני יודע שהמתלוננת עברה תקופה קשה, ואני מבקש סליחה ממנה"**.

תסקיר קורבן עבירה

מטעמים ברורים, לא אפרט יתר על המידה על תוכן תסקיר נפגע עבירת מין, כאמור בתסקיר שהוכן ביום 3.7.14, והוגש לשיבת יום 21.9.14 (להלן - התסקיר).

עם זאת, אני כן מוצא להדגיש, כי א' אובחנה כאישה אינטליגנטית, וורבלית ורגישה, בעלת כוחות ויכולות תפקודיות גבוהות, שחרף חלופי הזמן מביצוע העבירות - היא עדיין חיה בצילן. שירות המבחן התרשם כי הפגיעות עדיין מוחשיות, ויש להן השלכה, גם כיום, על מצבה הרגשי הנפשי והתפקודי. התחושה של א' כי היוותה אובייקט מיני בעיני הנאשם, טרם עזבה אותה, והיא עדיין חיה תחת מגננות, כאשר היא נוהגת זהירות יתר וחשדנות רבה ביחס לגברים, עניין הפוגע בה במישור הזוגיות.

יחד עם זאת, עולה מן התסקיר, כי א' נמצאת בהליך שיקום עצמי, תובעני אך מרשים, והנה אך לאחרונה סיימה בהצטיינות תואר שני בלימודי פסיכולוגיה.

שירות המבחן הדגיש את העובדה כי עדיין קיימת סכנה לרגרסיה אצל א', והיא זקוקה לטיפול, ולמעשה, להמשך טיפול, כזה אשר יחזק אותה ויסייע לה להתמודד עם הפגיעות שעברה.

שירות המבחן חותם תסקירו היסודי והמפורט בהמלצה לפיה כל גזר דין על הנאשם, צריך שיהא לו גם רכיב של פיצוי כספי **משמעותי**, אם לטובת טיפול, אם כ"החזר" על הטיפולים עד כה, וגם כפיצוי לסך של כ- 12,000 ₪ שירדו לטמיון עקב עזיבתה של א' את תחילת לימודי התואר השני, בגין האירועים נשוא כתב האישום.

הסדר טיעון לאחר ניהול הוכחות והכרעת דין

אין זה חזון נפרץ שהמאשימה מגיעה להסדר טיעון עם נאשם שניהל הליך הוכחות מלא, מא' ועד ת', ללא ויתור על עד אחד רלוונטי, כפי שהיה במקרה דנא.

הטעם לכך שמדובר בהליך נדיר, ממש כך, נעוץ בעובדה כי חלק ניכר מיתרונות הסדר הטיעון ה"רגיל" לא מתקיימים שעה שהצדדים מגיעים להסדר טיעון **לאחר** הרשעה, בשוך הליך הוכחות מלא.

כך למשל, השיקול ביחס לדילוג מעל משוכת הקושי שיכול לעורר לעתים חומר ראיות חסר או חלקי - אינו מתקיים עוד, נוכח הכרעת דין של בית המשפט.

אף לא ניתן עוד להישען על קושי בגביית עדויות, בהבאת עדים לבית המשפט, או בענייננו - בשמיעתה של מתלוננת בעבירות מין, עניין רגיש העלול לעתים לפתוח פצעים שהגלידו, או שטרם הגלידו.

הנה כי כן, הדיון התנהל, כסדרו, בלי "קיצורים", ובמקרה כגון דא - קיים אינטרס ציבורי כבד משקל שהדין עם הנאשם ימוצה.

שיקול נוסף שנגזז במקרה של הכרעת דין מלאה, כפי המקרה כאן, שיכול ואינו אלא צידו השני של המטבע לעיל, מתייחס לשאלת החיסכון בזמן השיפוטי, ולא נשכח את הזמן התביעתי, שיכול ויפונה לבירור תיקים אחרים. כאן, ההליך לא קוצר, ולו במעט.

לא לחינם אפוא, קבע בית המשפט העליון כי "אין דינו של הסדר טיעון אשר נערך לפני הרשעה כדינו של הסדר טיעון הנערך לאחר הרשעתו של הנאשם בביצוע העבירה". (ע"פ 2153/02 מיכאל אידלברג נגד מדינת

ישראל; שם, בסעיף 9 לפסק הדין; השיקולים שמניתי לעיל לקוחים מאותו פסק דין; הפסק פורסם במאגרים המשפטיים).

בעניין **אידלברג**, דובר במקרה שונה קמעה: שם הוגש ערעור על הרשעת הנאשם ברצח בכוונה תחילה, וערכאת הערעור - בית המשפט העליון, הופתעה לנוכח הודעה מוסכמת של הצדדים, לפיה הגיעו להסדר טיעון אשר יבטל את ההרשעה ברצח, ותחתיה תבוא הודאה בהריגה, לצד עונש מוסכם של 16 שנות מאסר.

עינינו הרואות, אמנם אין הנדון דומה לראיה, ואין הנסיבות בענין **אידלברג** זהות לענייננו, אולם קביעתה ה"הצהרתית" של כב' השופטת ארבל ביחס להבדל בין הסדרי טיעון "רגילים", לבין הסדרי טיעונים הנערכים לאחר הרשעת נאשם פלוני - שרירה וקיימת, ויפה בהחלט, לדעתי, גם לענייננו.

ועוד: בפרשת **אידלברג** הנ"ל, הבהיר בית המשפט העליון, כי הוא לא ממש שוכנע בנחיצות המהלך, או למצער - לא הוזהר לו כדבעי הצורך בהגעה להסדר הטיעון לאחר ההרשעה בפני הערכאה הדיונית. ואולם, חרף האמירה הזאת, ולאור ההלכות ה"כלליות" והשורשיות המדברות בחשיבותו של הסדר הטיעון ובחתיירה להשגתו - כיבד בית המשפט העליון את ההסכמה אליה הגיעו הצדדים.

בענין אחר שבא לאחרונה ממש לפני בית המשפט המחוזי בתל אביב, החליט אף הוא, לכבד הסדר טיעון ביחס להסכמה עונשית, לאחר שנשמעו ראיות, והנאשם הורשע בעבירה של אינוס בלא הסכמה חופשית, ותוך ניצול מצב המונע מתן הסכמה חופשית (תפ"ח 15832-02-12 **מדינת ישראל נגד לירון מדואל**).

לציין, כי בפרשת **מדואל**, כמו כאן, העידה המתלוננת, ולא נחסך ממנה כהוא זה.

בית המשפט המחוזי, מפי ראש ההרכב, כב' השופט נויטל, החליט - גם אם בחריקת שיניים, כעולה מבין שורות גזר הדין - לכבד את ההסדר, ושוב - מפאת הלכות בית המשפט העליון, שלפיהן יש לאמץ הסדרי טיעון, למעט במקרים חריגים ונדירים (ההרכב מפנה לע"פ 1958/98 בענין **פלוני**, מיום 25.12.02, ולע"פ 3068/10 בענין **פלונית** מיום 1.11.10).

חשובה לענייננו בעיקר האמירה הבאה של בית המשפט המחוזי בפרשת **מדואל**, כהאי לישראל:

"...לאור פסיקת בית המשפט העליון דלעיל, לא נתערב בשיקול דעתה של התביעה, ונאמץ את הסדר הטיעון. שיקולי התביעה לענין, לעריכת ההסדר, סבירים בעינינו, ובהם כאמור, עברו הנקי של הנאשם...ובעיקר עמדת הנאשם שלפיה, כאמור, הוא מאשר את ממצאי הכרעת הדין ואת התוצאה שלה, הוא לוקח אחריות על כל מה שנאמר בהכרעת הדין...וזה משהו שהוא מצטער עליו ומתחרט עליו, לוקח עליו אחריות, את מלוא האחריות והוא מאד מצטער, וכן העובדה שהנאשם הפקיד בבית המשפט, עוד בטרם הצגת ההסדר, סכום כסף משמעותי..."

(שם, בעמוד 4 לגזר הדין, ההדגשות במקור).

עמוד 5

למותר לציין, כי עבר נקי אינו ענין שיש לתביעה "יתרון" לגבי ידיעתו, לעומת בית המשפט (להבדיל מקשיים ראיתיים, למשל), עת הוא בא לגזור דינו של נאשם; מכאן, שכל כובד המשקל ביחס למוכנות בית המשפט המחוזי לקבל הסדר טיעון פוסט-הוכחות, מונח על התנצלותו של הנאשם בפני המתלוננת.

מן הכלל אל הפרט: אין פסול בהסדר טיעון שלאחר מעשה והוכחות, אולם "חסינותו" מרוככת

ראשית אומר, כי לדעתי, חרף הקשיים המובנים בהגעה להסדר טיעון לאחר שמיעת עדים והבאת ראיות באופן מלא לבית המשפט, עליהם עמדתי לעיל - אין בכך כל פגם, לא מוסרי, לא ערכי ולא משפטי.

אני סבור, כי הסכמה בין צדדים היא תמיד יפה, וניתנת האמת להיאמר, כי היא משרתת, במידה רבה, את בית המשפט, בוודאי בערכאה הנמוכה, העמוס לעיפה בעשרות תיקים ליום, וכל המקצר - הרי זה משובח, מבורך ומוערך.

לא זו אף זו, אלא שחזקה על התביעה שלא התפרקה מבינתה או מסמכויותיה, ועדיין - גם לאחר הכרעת דין מפורטת של בית המשפט - אינטרס הציבור לנגד עיניה, לא מש משם לרגע, ופשיטא שהתביעה יודעת גם לתרגם הכרעת דין, שימוש בזמן שיפוטי יקר, וכיוצא באלה עניינים - לשפת המעשה לעת עונש, קרי - לימים, חודשים ושנים, אף לפרוטות ולשקלים. ברי לי, כי הכוח והשכל הישר לחתור לעונש המתאים לפלוני, גם לאחר שמיעת הראיות, הם בידי התביעה, וחזקה עליה, בוודאי, כי לא תעשה "הנחה" לנאשם לאחר שמיעת הראיות ולאחר הרשעתו בדיון, ואדרבא, ההפך הוא הנכון.

כל האמור לעיל עולה בקנה אחד גם עם הלכות בית המשפט העליון ביחס לכיבוד הסדרי טיעון "רגילים"; העובדה שנשמעו עדים, לא נחסך זמן שיפוטי יקר (אך בוודאי שאין לומר כי "בזבז", כי הרי זכותו של נאשם לנהל משפט ולהילחם על חפותו), ומתלוננת בעבירת מין נאלצה לחזור ולספר על שאירע לה, כל אלו צריכים להילקח בחשבון, אולם מרחיק לכת יהיה לומר כי שיקולים אלו אינם ברורים, גלויים וידועים, ממילא, גם לתביעה.

ומאיך גיסא: הרי נהרות של דיו נשפכו על ידי בתי משפט, על הקושי שבגזירת דינו של אדם, וכל מילה בסלע. ניתנת האמת להיאמר, כי עיקר הלחץ על השופט בעבודתו, מבחינה נפשית ורגשית, מתנקז לשעת גזר הדין. אם באה התביעה, אותה תביעה שלפני ניהול ההוכחות היתה לה יד כמעט חופשית להגיע לכל הסדר טיעון, לכל תיקון בכתב האישום ולכל עונש, כמעט, ועתה - אמנם לאחר ניהול הוכחות - היא מגיעה להסדר עונשי, אין כל טעם לדחותו בשתי ידיים, וההפך הוא הנכון, ככלל, בכפוף לאמור להלן.

אמרתי את שאמרתי לעיל, בדבר ה"הקלה" על בית המשפט, הגלומה בעונש מוסכם, אולם בכך לא התכוונתי לומר, אף לא ברמז, כי בית המשפט מתפרק מסמכותו ומחובתו לבחון את הסדר הטיעון המובא לפניו. אדרבא, לפני ניהול הוכחות, בית המשפט עיוור ביחס לקשיים ראיתיים, ומכאן שהנכונות לקבל הסדרי טיעון תגבר, אם בתיקון כתבי אישום ואם בענישה עצמה. אולם, עתה, בהעדר קשיים ראיתיים, שהרי הרשעה לא נולדת בהתקיים קשיים ראיתיים, בדרך כלל, יכול וצריך בית המשפט "לפקח" באופן הדוק יותר על העונש המוסכם, ויש בכוחו, בהחלט, להתערב בהסדר,

האורח פחות שמרני מאשר ביחס להסדר טיעון "רגיל".

הלוא הצהיר כבר בית המשפט העליון, בפרשת **אידלברג**, לעיל, כי אין הרי עסקת טיעון רגילה כעסקת טיעון עונשית המובאת בפני בית המשפט לאחר ניהול התיק; עתה, אצוק תוכן, בכל הענווה, לאבחנה האמורה: אם בהסדרי טיעון "רגילים" יתערב בית המשפט בהסדר טיעון רק במקרים חריגים ונדירים (ולמיטב ידיעתי ניתן לספור על כף יד אחת התערבויות כאמור, חלוטות, בשנים האחרונות), הרי שבהסדרי טיעון עונשיים, לאחר שמיעת התיק, אזי באופן טבעי, סמכותו ויכולתו של בית המשפט לעשות כן - תהא מקובלת יותר, אפילו אינטואיטיבית יותר.

במקרה דנא, אין צורך להכביר מילים על הפגיעה הקשה שידעה א' לאורך כמעט שנתיים, מידי הנאשם. האחרון ביזה את א', וכפי תחושתה, כעולה מתסקיר שירות המבחן, התייחס אליה כאל אובייקט מיני, והדבר היה קל בעיניו, שכן הוא היה בעל המאה.

א' הותקפה במהלך חקירתה הנגדית, כיצד זה נשארה לעבוד במקום שבעליו מתייחס אליה כך, והיא השיבה באופן כן ומכמיר לב, כי היכולת להרוויח, כמלצר, מאות רבות של שקלים כל ערב, היא שהדריכה אותה במעשיה. כאשר עליך לשלם ארנונה ושכר דירה בתל אביב, כך הסבירה, אין לך ברירה. אפשר להתווכח עם גישה זו, אולם כאמור בהכרעת הדין, לא ניתן עוד להטיל ספק בכך שזה היה מצבה של א', והיא היתה אנוסה, לתחושתה, להמשיך לעבוד במקום שלדבריה היה כתרנגולת המטילה ביצי זהב, מידי ערב.

אני סבור, איפוא, כי נוכח חלוף הזמן מביצוע העבירות, לפני כשש שנים, לא פחות, העונש של מאסר בפועל שירוצה בדרך של עבודות שירות, הוא עונש ראוי והולם. למען האמת, איני סבור כי הייתי גוזר אחרת, בהביאי בחשבון גם את **מילתו האחרונה של הנאשם, אשר קם וביקש סליחה מא' על מעשיו.**

כמו בית המשפט המחוזי בפרשת **מדואל**, כך גם בית משפט זה בפרשה כאן: העובדה שנפגעת עבירת מין זוכה למעין הכרה, ולו בדיעבד, מצד מי שבעבר קרא לה שקרנית ומתירנית (לשון המעטה), ועתה הוא עומד בפני בית המשפט ומבקש את סליחתה - יש לה משמעות עמוקה. לגבי דידי, לאחר הכרעת הדין לא צריכה עוד א' לחיות עם התחושה שמצביעים עליה כעל שקרנית וחמדנית, ואמירה זו מתחזקת ביותר, נוכח עמידתו של הנאשם, כשעל שפתיו בקשת סליחה. אני מקווה כי מבחינתה של א', יהא בכך כדי לסגור מעגל של רגשות, כך שתוכל לחוש שלמה ובטוחה עם עצמה, ואולי גם - כך יש לקוות - גם עם אחרים.

ברם, בכל הקשור לפיצוי הכספי, אינני רואה לכבד את הסדר הטיעון.

עיון בהכרעת הדין מעלה, כי לולא ה"שליטה" הכספית של הנאשם בא', לא יכול היה להטרידה מינית ולתוקפה, שוב ושוב, שוב ושוב. כתבתי כבר לעיל, כי הנאשם כמו החזיק בא', בכלוב זהב.

אני מוצא אפוא, כי יש לגזור את עונשו של הנאשם באופן ההולם את מעשיו, את אופן שליטתו באמצעות ממונו, על א', ולהכותו בכיסו.

סכום של 10,000 ₪, כמוסכם במקור, אינו משקף, רחוק הוא מלשקף, את הסכום הראוי לפיצויה של א'.

יתר על כן: עת הגיעה התביעה להסדר הטיעון, לא היה לנגד עיניה תסקיר קורבן העבירה, ממנו עלתה העובדה כי א' השקיעה ממון בטיפול עצמי, והפסידה סך של 12,000 ₪ בגין דמי לימוד אבודים, לאחר ובסמוך לאירועים.

נוכח העובדה כי הנאשם פגע בא' שוב ושוב, לאורך של כשנתיים, גם אם היתה הפסקה כזו או אחרת במהלכן, אני סבור כי הסכום צריך להיות משמעותי בהרבה יותר, כאשר גם הצעתה של ההגנה להכפיל את הסכום לכדי 20,000 ₪, עדיין איננה מספקת.

סוף דבר אפוא, שאני מכבד את עיקר הסדר הטיעון, אולם מתערב בחלקו המשני, הכספי, הרחוק מלשקף נכונה את העונש הראוי במקרה דנא, ואני גוזר על הנאשם את העונשים הבאים:

א. מאסר בפועל למשך שישה חודשים, אשר ירוצה בעבודות שירות, כפי המלצת הממונה על עבודות השירות. הזהרתי את הנאשם, כי אם לא ימלא את עבודות השירות כדת וכדין, אזי יופנה לריצוי העונש או יתרתו, במסגרת בית האסורים.

ב. מאסר למשך 4 חודשים, אולם הנאשם לא יישא בעונש זה, אלא אם יבצע כל עבירה מינית נגד הזולת, בין הכפוף למרותו ובין אם לאו, וזאת משך 36 חודשים מהיום, ובכפוף לכל דין בעניין משך התקופה.

ג. 2,000 ₪ קנס, אשר ישולם תוך 60 ימים, שאם לא כן ייאסר הנאשם למשך 10 ימים.

ד. פיצוי לטובת א', המתלוננת, בסך של 75,000 ₪, אשר ישולם בתוך 60 ימים אף הוא.

המזכירות תעביר העתק גזר הדין לממונה על עבודות השירות ולשירות המבחן למבוגרים, בתודה על חוות הדעת ועל התסקיר, בהתאמה.

התביעה תדאג להעביר העתק מגזר הדין לא', עוד היום, לפני ראש השנה.

זכות ערעור לבית המשפט המחוזי בתל אביב בתוך 45 ימים מהיום.

ניתן היום, כ"ח אלול תשע"ד, 23 ספטמבר 2014, בהעדר הצדדים.